

JO MATEIX

Un relat de: [Olga Cervantes](#)

En sortir de l'hivernacle, on tinc camuflada la màquina del temps en la que viatjo, una franja rosada cobreix l'horitzó i en el blau, Venus ja llueix la seva absència de color.

Encara estabornit pel pas dels anys, dels mesos i de les hores, travesso el jardí de casa meva que, de sobte, s'ha quedat en penombra i, al mateix temps, s'obre un llum a la finestra que dona forma a una silueta asseguda a la meva poltrona.

Sóc jo, amb vint anys més i tot el que no hagués volgut ser; un científic que va vendre el seu invent per un silenci miserable, un home que tracta malament a tothom i que ha mort la meva joventut a cops de males accions i males paraules.

Amagat darrere el roser que he plantat aquest matí, vull dir el matí de fa vint anys, trec de la butxaca la pistola i disparo l'arma dues vegades.

Els vidres de la finestra mig oberta han caigut esmicolats per terra i al soroll li segueix el silenci que és absolut i la pau infinita.

Lentament amago la pistola sota el roser i torno a l'hivernacle. Torno a la meva joventut, on s'inicia el meu viatge, per viure-la amb la bellesa i la fortalesa que la vida exigeix en aquesta etapa.

Reconec que viatjar a través del temps és més avorrit que fer-ho a través de l'espai, però fer-ho a través del temps, t'ofereix la possibilitat de modificar algunes errades. Encara que les sorpreses són gairebé les mateixes.